

Acest volum este o operă de ficțiune.

Orice asemănare cu persoane, locuri sau evenimente reale este întâmplătoare.

Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor, pe orice suport, tipărit sau digital, fără acordul deținătorului drepturilor de autor.

Quantum Publishers

www.quantumpublishers.ro

Vânzări: vanzari@quantumpublishers.ro

Email: office@quantumpublishers.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ANGHEL, THEO

Regatul inocenților / Theo Anghel. - Domnești : Quantum Publishers, 2019-

vol.

ISBN 978-606-8862-82-8

Cartea 2. - 2020. - ISBN 978-606-8862-87-3

821.135.1

Tipărit în România

Regatul inocenților

- cartea a doua -

THEO ANGHEL

Corzile arcurilor vibrau. Vârfurile săgeților trepidau ca și când ar fi fost vii. Privirile crunte ale celor doi inamici se încăieraseră pe deasupra creștetului meu.

Bătăile inimii mele deveniră rapide, unindu-se între ele până deveniră vuiet. Gura mi se uscaseră. Ochii mei nu-i mai vedeau pe fratele drag și pe bărbatul iubit, căci rânjetul schimonosit al lui Nadas se ridicase în țării și luase în stăpânire suflarea întreagă.

capitolo

<i>capitolo 1</i>	-----9
<i>capitolo 2</i>	-----57
<i>capitolo 3</i>	-----93
<i>capitolo 4</i>	-----142
<i>capitolo 5</i>	-----191
<i>capitolo 6</i>	-----253
<i>capitolo 7</i>	-----288
<i>capitolo 8</i>	-----341
<i>capitolo 9</i>	-----379
<i>capitolo 10</i>	-----395

capitolul 1

Restul serii a trecut ca gândul.

Ceea ce, în teorie cel puțin, trebuia să fie o petrecere, a devenit rapid o reuniune tensionată. După plecarea lui Raeran, care putea fi interpretată în atât de multe feluri, toți cei de față au început să-și arunce priviri stânjenite, neștiind cum s-ar fi convenit să se arate. Dacă așa fi avut curajul elfului, așa fi fugit și eu unde așa fi văzut cu ochii. Dar nici vorbă de atâta impetuoșitate la mine, astfel că am stat și am îndurat căutăturile compătimitoare ale elfilor și oamenilor.

Mila și curiozitatea se împleteau straniu în privirile regelui și reginei. Aghor își însângerase buzele de la atâta mușcat nervos. Știam că punea mariajul dintre mine și Raeran pe seama neputinței sale de a rezolva o chestiune pentru care tata ar fi găsit o soluție în doi timpi și trei mișcări. La fel ca oricare dintre frații și surorile mele, se trezise dintr-odată în postura de adult, fără să fi avut timp să se coacă pe îndelete și să simtă măcar o sămânță de maturitate influențându-i deciziile. Gita se comporta de parcă, dintr-odată, uitase cine eram și avea nevoie de spațiu pentru a se obișnui cu prezența mea, în vreme ce Yanti nu scosese un cuvânt de când refuzase rolul pregătit de Saelind în marea farsă menită să ne salveze familia. Yamal, în schimb, a turuit cât pentru fiecare dintre ai mei despre lucruri la care, de la un moment dat încolo, nici n-am mai fost atentă.

M-am dezmeticit abia când, în liniștea nopții, m-am furișat spre balconul de unde se vedea marea. Ajunsesem în camera mea într-un final și încercasem să adorm și să uit de tot, dar emoțiile adunate laolaltă într-o singură seară se dovediseră greu de domolit. Mă sufocasem între cei patru pereți ai odăii. Nu mai regăseam niciunde calmul primei nopți petrecute aici. Desigur că ambianța era aceeași, patul, la fel de moale, iar dincolo de ferestre peisajul încânta cu aceeași magie. Eu mă schimbasem. Sau poate că era vorba de răceala inelului de pe degetul meu. Sau de greutatea acelui lăntișor în jurul gâtului. Nu știam sigur de unde mi se alimenta tulburarea acelei seri.

În lipsa oricăror elemente de care să mă agăț și să le încarc cu vina stării mele deplorabile, acele obiecte nevinovate preluaseră toată povara. Înainte să ies pe ușă, mi-am desfăcut lăntișorul și l-am lăsat pe masă. Apoi, simțindu-mă ca o trădătoare, l-am strecurat în buzunarul rochiei. Așa îl puteam avea aproape fără să-i simt atingerea. Am vrut să scot și inelul, dar ceva anume din felul în care strălucea în noapte m-a făcut să-l las la locul lui.

Luna, mai mare decât mi se păruse în urmă cu câteva zile, strălucind incandescent, părea gata să cadă în mare. Reflexiile ei argintii se oglindeau în fâșii unduitoare pe suprafața apei, abia mângâiată de un vânt jucăuș.

Vocile limpezi ale elfilor cântăreți se ridicară ca o șoaptă în văzduh, apoi se împliniră într-un crescendo ce-mi făcu pielea de găină. Am întors capul spre coridorul atât de aglomerat pe timp de zi. Nu știu de ce am făcut-o. Doar vocile nu veneau dintr-acolo. Nu păreau să izvorască de undeva anume, ci din fiecare frunză, piatră sau vietate aciuată în citadelă.

Nu înțelegeam cuvintele, însă pacea radia din fiecare dintre ele. Ritmurile erau lente, doinite, iar interpretarea, atât de maiestuoasă, încât nu mai puteam face distincție

clară între voci și instrumente. Când și când, am ploarea sunetelor scădea, și un glas puternic unduia magie peste toată suflarea din cetate. Nu mai auzisem nicăieri ceva semănător. Tonurile armonioase se împleteau în inima mea, părând să-i transmită ei taine pe care mintea nu le putea desluși.

— Ce faci aici? Credeam că dormi! am auzit în spatele meu.

M-am rotit pe călcâie, smulsă din reverie de tonul agitat al lui Saelind. Mi-am șters iute lacrimile ce încă nu apucaseră să alunece pe obraji. Nu mi-a observat roșeața din ochi, căci privirile i-au coborât spre pieptul meu, de unde lipsea lăntișorul primit în timpul ceremoniei de uniune.

— Unde e? făcu, transfigurată dintr-odată, apropiindu-se de mine cu un aer aproape amenințător. Lăntișorul! Unde e?

M-am dat un pas înapoi, luată prin surprindere. Am vrut să duc mâna spre buzunar, însă ea mi-a luat-o înainte și, cu un gest smucit, și-a strecurat degetele în mica ascunzătoare. Oftând, a scos bijuteria și mi-a agățat-o în jurul gâtului.

— Au! am scâncit când una dintre zale mi s-a agățat într-o șuviță și mi-a smuls-o din coc.

— Să n-o mai scoți, auzi? mă certă. Timp de o săptămână să n-o scoți.

— De ce? am ridicat din sprâncene, curioasă, uitând să mă mai supăr pe ea pentru brutalitatea cu care mă trata.

— E perioada în care soții se pot răzgândi în cazul unei căsătorii în pripă. Tu și Raeran nu ați avut bethrotal, acea logodnă de un an în care cei doi au timp să se gândească dacă își doresc cu adevărat căsătoria și, cum uniunea nu s-a pecetluit și cu uniunea trupurilor, nu este definitivă pentru o săptămână.

A prins sticlirea însuflețită din ochii mei. Buzele i s-au depărtat ca pentru a spune ceva, dar n-a mai făcut-o.

— Poate că ar fi mai bine ca lui Raeran să i se acorde

dreptul de a se răzgândi pe viață, am clătinat amar din cap.

Expresia bățăioasă de pe chipul ei se topi pe dată într-una îngrijorată.

— Îmi pare rău dacă a fost așa... ăă... brusc..., începu sovăitor.

— Nu e vorba despre asta, am oprit-o. Pentru a-mi salva familia aş face lucruri de neimaginat. Să mă mărit fără niciun avertisment în timpul unei cine, între felurile unu și doi, e nimic. Nu despre mine este vorba, ci despre fratele tău.

Tăcută, se apropie de balustrada de piatră, își lăsă greutatea trupului pe coate și privi Luna. Nu întoarse capul spre mine când, într-un târziu, vorbi.

— Îmi pare rău pentru felul în care s-a comportat Raeran mai devreme. S-a speriat.

— Nimeni nu-i poate face vreun reproș lui Raeran. Gestul lui e de o mărinimie fără egal. Și nimeni nu-i poate bate obrazul că s-a speriat. Încă mă strădui să-mi dau seama de ce a consimțit la o asemenea nebunie. Probabil că, după ce s-a văzut legat de o muritoare pe care nici măcar n-o cunoaște prea bine, și-a dat seama ce a făcut. Saelind! Mi se înfioară carnea pe mine când mă gândesc la implicații! Nu se va putea căsători mai târziu. Prețul care i se pretinde lui este neînchipuit de mare. Pe Mama tuturor zeilor! Dacă aş fi avut mintea mai limpede în acel moment! L-aş fi scutit de osândă.

— Nu face din asta o dramă, Nayan. Nu mi-a fost prea clar cum o să vă pot ajuta să vă recuperați familia până când nu ne-am întâlnit pe coridorul ăsta mai devreme, arătă ea spre pasajul ce adăpostea birourile administrative. Când m-ai întrebat ce înseamnă cuvintele pe care Raeran ți le-a spus, am știut. M-a lovit pe dată. Aflasem de chichița din tratat cu mult înainte de asta, dar nu i-am acordat nicio importanță pentru că Findor, ca urmaș la tron, nu poate

fi atins. La Raeran nu mă gândisem. Încă mă uimește cum s-au potrivit lucrurile. Nicio clipă nu mi-a trecut prin cap că sentimentele lui...

— Saelind, despre ce vorbești? mi s-a cocoțat inima în creștet.

— „Îmi doresc să te sărut”, mă privi ea fix în ochi. Asta înseamnă „Aniron gin mibed”, asta ți-a spus fratele meu. Raeran n-ar fi scăpat așa ceva de pe buze dacă n-ar fi simțit că inima lui e prea plină și dă pe afară. Mai mult ca sigur și-a imaginat că n-o să înțelegi nimic și nici n-o să reții vreun cuvânt, râse ea. Este atras de tine, Nayan. Nu-l mai căina. Sacrificiul lui nu este chiar așa de mare. Și-a dorit să te sărute. Iată că i s-a împlinit dorința.

Suflul mi se opri în piept și se transformase într-o gâlmă dureroasă. Am înghițit în sec, năucită, apoi mi-am umezit buzele cu limba. Dacă aş fi știut ce însemnau cuvintele lui Raeran, n-aş fi deschis gura în fața lui Saelind pentru nimic în lume.

— Totuși, să te căsătorești pentru un sărut mi se pare cam exagerat, am spus.

— Ai! Uneori ești prostuță tare, Nayan! N-a făcut-o pentru un sărut. A făcut-o pentru că și-a dorit să te protejeze. I-au lucit ochii când surorile tale s-au retras pe rând și tu ai rămas singura disponibilă. S-ar fi unit cu oricare dintre femeile din familia ta doar pentru că astfel te ajuta, dar aventura a devenit plină de savoare când a venit vorba de tine.

Ochii ei insinuaiu mut ceva ce-mi înflăcăra obrazii. Am luptat cu sfârșeala plăcută care îmi învăluisese trupul, căutând să nu mă las distrasă de impulsurile ce îmi contractau musculatura fină de sub piele.

— Mi-ai spus ceva mai devreme. Cum că trebuia să fiu eu, că știai că voi fi eu, i-am prins privirea și am urmărit

fiecare vibrație din ea. De unde știai? Acum, gândind în urmă, îmi dau seama că Gita ar fi renunțat oricum, pentru că este foarte îndrăgostită de Edhil Ofserin, dar Yanti? De unde știai că se va retrace?

Buzele îi fremătară, de parcă s-ar fi străduit din răputeri să țină sub zăvor niște cuvinte prea puternice pentru voința ei. Cu toate că hotărârea mea de a-i smulge mai multe decât voia ea să mă lase să aflu era evidentă, nu mi-a făcut hatârul. Și-a întors capul și a scăpat cercetării mele averse.

— Unii dintre elfi pot să simtă lucruri, începu șovăitor. La fel cum spui și tu, Gita n-a fost niciodată în cărți, iar când vine vorba de Yanti... Am știut că sora ta va da înapoi.

— Cum? nu m-am lăsat nici eu.

— Simplu. Știu. Și apoi, se însufleți dintr-odată, ai auzit-o pe sora ta. Și-a dat seama că tu și Raeran veți părea credibili.

— Eu nu întreb ce a zis ea, ci de unde ai știut tu că Yanti se va retrace. Întrebarea e simplă. Răspunsul ar trebui să fie la fel.

S-a rotit iar spre mine și m-a ațintit cu duritate. Brusc, a început să-mi fie teamă de ce avea de gând să spună.

— Nu mai despica firul în patru, Nayan. S-ar putea să nu-ți placă ce descoperi în miezul lui. Acum, hai, du-te la culcare. Plecăm de cum dau zorii.

Habar nu aveam de ce o iritase atâta dorința mea de a pricepe măcar puțin din modul în care funcționau angrenajele ascunse îndărătul minții ei. Nu era suficient să-mi spună că previzionase reacția lui Yanti cu mult înainte de momentul în care se întâmplase în fapt. Trebuia să-mi explice și să facă totul să pară rațional.

— Aghor avea să vă ducă la moarte, trânti deodată. Nae!² Nu spun că asta îi era intenția, ci că habar nu are de capul lui. Acționează din impuls. Știu că plănuiați să fugiți în noaptea asta. Așa că eu a trebuit să fac ceva care să vă schimbe soarta

tot în noaptea asta. Pentru că, dacă ați fi plecat, ați fi murit cu toții de îndată ce ați fi trecut dincolo de hotarul Pădurii de Smarald.

Înfiorată, am ridicat fruntea spre ea, incapabilă să mai scot un sunet.

— Vrei detalii? Vrei să-ți spun cum ar fi fost ucis fiecare dintre voi? continuă, neîndurătoare.

Nu voiam. Cum-necum, mă convinsese că viitorul apropiat al familiei mele i se revelase pe de-a-ntregul și ce zărise ea în încrengătura aceea învolburată o determinase să riște tot ce avea la îndemână pe o singură șansă.

— Noi, elfii, suntem diferiți de voi, Nayan. Suntem mai puternici nu doar fizic, ci și mental. Dacă ți-aș mărturisi acum tot ce am văzut, te-aș copleși. Desigur că nu pot spune dinainte cum vei reacționa, dar nu îmi arde să fac experimente în clipa asta, când fiecare secundă e prețioasă.

— Acum? Dacă zici că mersul lucrurilor s-a schimbat? am izbutit să îngaim.

— Aș vrea să-ți pot spune că totul va fi în regulă, îngână trist, dar nu pot s-o fac. Acest viitor nu mi s-a mai arătat.

N-a mai zis nimic după aceea. Nici eu nu reușeam să-mi limpezesc ideile din cap, astfel că tăcerea dintre noi a fost împlinită de ritmul cântecului elfilor, care ne-a învăluit tandru în mlădieri de voci și instrumente.

O Lumină a sufletului apără dindărătul tufelor crescute pe marginea balconului, direct din creasta abruptă a muntelui, zbură nehotărât câteva clipe, apoi se apropie de noi. Execută mai multe zig-zaguri impresionante în jurul capului lui Saelind și dădu să i se așeze pe umăr.

Îngândurată, cu sufletul împovărat parcă, mezina elfilor smuci brațul și o goni. Ne-am uitat amândouă după Lumina sufletului, care, surprinsă de respingere, plană spre balcon și se așează prudent pe balustradă. Măhnită de pornirea de neînțeleș chiar și pentru ea, Saelind înclină capul spre mine

în semn de salut și se îndepărtă. Am urmărit-o cu privirea. S-a oprit lângă una dintre gările împietrite în dreptul intrării în clădire, i-a spus ceva și i-a arătat spre mine, apoi și-a văzut de drum.

Elful, demn, cu chipul ascuns sub masca impunătoare a străjilor citadelei, s-a apropiat și mi-a spus pe ton care nu admitea replică:

— Prințesa Saelind mi-a dat ordin să te duc în camera ta, domniță Nayan de Esrendell.

Am ridicat privirile și am încercat să disting trăsăturile bărbatului. Saelind îi spusese să mi se adreseze astfel sau vestea se răspândise deja și toată lumea știa că devenisem soția prințului Raeran? Atunci, străjii trebuia să i se pară neobișnuit că hălăduiam de nebună în miezul nopții în loc să fiu alături de sortitul meu, bucurându-ne de intimitatea matrimonială.

Cum din lucirile metalice ale contururilor coifului gărzii nu aveam să aflu nimic, am oftat și am urmat calea indicată de brațul întins. Străbătând holurile cu atenția concentrată la zgomotul pașilor escorte, nici nu mi-am dat seama când m-am pomenit în dreptul camerei mele. Am intrat repede și am pândit din spatele ușii, așteptând să aud garda îndepărtându-se. Cum lucrul ăsta nu s-a întâmplat, am tras cu ochiul spre deschiderea ferestrei. Nu doar că elful nu plecase, dar luase poziția aceea rigidă în care îi văzusem înțepeniți pe toți cei din slujba regelui și a reginei, pregătit pentru ore întregi de veghe. M-am dus în colțul celălalt al ferestrei și am privit în josul coridorului, spre camera lui Yamal. Un gardian ocupa cu statura lui impresionantă tot cadrul ușii. Mai departe, pe jumătate înghițit în întuneric, un altul păzea odaia lui Aghor.

Nu trebuia să-mi spună nimeni că aici fusese mâna lui Saelind. Era atât de hotărâtă să ne ajute, încât nu se temea să lupte chiar și cu noi dacă am fi fost în pericol să ne aruncăm

inconștient în focul pierzaniei.

M-am strecurat în pat cu gândul la fiica cea mică a reginei Meril. O splendidă și înspăimântătoare contradicție pe două picioare! Toată lumea o credea fragilă ca o petală de floare, dar în ea zăcea o hotărâre de speriat. Deși i se interzisese categoric s-o facă, străbătuse singură tărâmurile până în Erfenor, fascinată de necunoscutul acelor pământuri care aparținuseră seminției ei pe vremuri, își înfruntase părinții când le spusese verde în față că avea să ne ajute cu sau fără voia lor, organizase o căsătorie nebunească și nimănui nu îi trecuse prin cap s-o oprească, iar acum ne întemnițase pe toți până dimineață, de teamă să nu găsească paturile goale la trezire.

Un zgomot discret îmi atrase atenția spre fereastră. În cadrul ei, parcă cerându-mi voie să intre, flutura energic din aripi o Lumină a sufletului. Toate arătau la fel, dar cumva aveam certitudinea că micul cerc de lumină albăstruie era licuriciul gonit de Saelind.

— Vino, am șoptit, zâmbind încurajator spre delicata creatură.

A șovăit un pic, apoi, ca și când ar fi înțeles că era binevenită, a plutit spre mine și a poposit pe umărul meu stâng.

— Și tu ai nevoie de alinare? am îngânat cu grijă să n-o sperii.

Ca răspuns, Lumina sufletului și-a strâns aripile și s-a așezat comod în scobitura moale dintre umăr și piept.

Înainte să adorm, răcită pe jumătate de închipuirile prezentului, gândul la mezina bălaie a elfilor mi-a înflorit un zâmbet afectuos pe buze.

Saelind... Inimă înțeleaptă...

Am avut un vis neobișnuit. Saelind zăbovisc în mintea mea, apoi se întrupase într-o siluetă vapoasă ce mă purta prin universuri fragile și schimbătoare. Privirile mele rămăneau fixate asupra degetelor noastre împletite. Eram încredințată că știam cine era călăuza mea, dar, când mâna fetei elf s-a preschimbă într-a Satyei – am recunoscut-o după inelul dăruit de doica Nimak –, am ridicat fruntea, fremătând de bucurie că urma să văd chipul scumpei mele surori. Avea părul despletit și atât de lung, încât îi vălurea în urmă în falduri nesfârșite, dincolo de care nu se zărea nimic.

— Satya, am îngăimat cu glas tremurător, pe punctul de a izbucni în lacrimi.

Cumva, subconștientul amesteca în iluzia mea caldă certitudinea că mezina Toril murise și că acum aveam parte de un prețios moment alături de ea, unul care se putea volatiliza în fiecare clipă. I-am strâns degetele mai tare, temându-mă să n-o pierd, dar ele mi-au alunecat pe nesimțite de parcă ar fi fost unse cu ulei. S-a întors cu fața spre mine, făcându-mi inima să bată mai tare. În trăsăturile dragi ale Satyei ghiceam umbre neclare din cele ale lui Saelind. Era ca și când cele două ar fi fuzionat și noua entitate nu reușea să decidă al cui chip merita încrustat în liniile încă nedefinite. Dar ochii erau ai Satyei, și ei mă scăldau într-o lumină blândă. Mă intimidă chibzuința potolită emanată de ființa acelei vedenii. Sentimentul că eram martorul unui spectacol sublim mă copleșea.

Pentru scurtă vreme, nasul cărn al Satyei și buzele pline se conturau clar. Îmi zâmbi și se îndepărta rapid spre o involburare de aburi ce se dădura deoparte pentru a-i permite să înainteze.

Mi-a stat inima când, în depărtare, am zărit două siluete

despre care aveam conștiința faptului că erau mama și Ishaan. Nu le vedeam ochii, dar știam sigur că priveau spre mine. Am mișcat picioarele, dorindu-mi să ajung la ei, dar nu aveam nimic solid sub tălpi. Deznădăjduită, trepidând de teamă că ai mei aveau să-mi dispară de sub ochi ca nălucile, am încercat să mă împing spre ei cu brațele. Tot ce reușeam însă era să destram norișorii alburii din jurul meu.

— Mamă! am gemut fără voce.

Am început să mă zbat, frustrată să-i văd atât de aproape, dar fără să-i pot atinge.

— Ishaan! Satya!

Brațe puternice m-au apucat de umeri și m-au zguduit zdrăvăn.

— Nayan! mă strigă cineva.

— Mamă!

— Trezește-te! a bubuit o voce străină în himera aceea dulce.

Ochii Satyei erau deasupra mea, pironindu-mă îngrijorați. De îndată ce i-am fixat, irisurile întunecate s-au deschis și s-au tot agitat în nuanțe nehotărâte până au ajuns la un albastru limpede.

— Saelind! am sărit atât de abrupt, încât puțin a lipsit să-mi ciocnesc fruntea de a fetei elf.

— Iartă-mă, făcu, dezorientată. Păreai să ai un vis frumos, căci zâmbeai, dar, dintr-odată, ai început să urlî și m-am temut să nu fie vorba de un coșmar. Iartă-mă!

Am așteptat să se retragă un pas, apoi m-am ridicat în capul oaselor, sprijinindu-mi toată greutatea în pumni. Camera mea era inundată cu raze mișcătoare, calde și sfredelitoare, iar de afară intrau pe ușa deschisă ciripit de păsărele și vuietul îndepărtat al vieții din cetate.

— Nu era un coșmar, am bodogănit, nemulțumită că realitatea mi-o dăduse pe Saelind în schimbul fantomelor mele iubite.